

ŽIVOT FARNOSTÍ

Ročník I.

ČERVEN 2007

č.6

*Společný zpravodaj farnosti Újezd a Horní Lhota.
Vydává farní úřad pro potřebu svých farníků.*

SVÁTOSTI DRAHÁ ...

„Svátosti drahá, Jezu Králi věčný, prameni blaha, přijmi pozdrav vděčný.“ Tak zpíváme v jedné naší písni. Všude, kde se scházejí křesťanská společenství, je slavena Eucharistie. Děkuje se při ní za stálou Boží přítomnost v Ježíši Kristu, ve kterou věříme. Také v naší farnosti se věřící křesťané scházejí pravidelně ke slavení mše svaté. Někteří pouze v neděli, jiní častěji podle možnosti, někdo i denně. S úžasem vzdáváme díky. Bůh je zde! Bůh Ježíše Krista je Bůh našeho světa a naší doby!

Těmito slovy vyjadřujeme svou každodenní zkušenost. Uprostřed svého všedního dne a pro tento den vyznáváme: Skrze Krista máme pevnou důvěru, že náš svět nespěje do zkázy, nýbrž že se přibližuje k šťastnému cíli, neboť Bůh je blízko našemu světu.

V Eucharistii vkládáme tuto pevnou důvěru našeho zcela obyčejného života do zcela mimořádné formy: do formy slavení a slavnosti. Snad můžeme říci i toto: V Eucharistii slavíme svůj každodenní život, svůj pestrý i svůj šedivý život, svůj střízlivý i oblažující život. Vždyť věříme, že je nám v Ježíši Kristu darována přítomnost Boží a proto děkujeme, že s ní smíme takto žít.

Tento dík vyjadřujeme ve formě hostiny Zde jdeme za příkladem a příkazem Ježíše Krista; zároveň svým společným jídlem vyjadřujeme: „Náš každodenní život je život, za který jsme zavázáni díkem.“ Nežijeme sami za sebe, jsme odkázáni při udržování svého života na potravu a na společenství druhých lidí. Při slavení Eucharistie pak vyznáváme, že jsme také odkázáni na slíbené a věřené Boží: „Já jsem zde“ (Iz 56,9a).

V měsíci červnu slavíme svátek Těla a Krve Páně. Celý měsíc je zasvěcen úctě Ježíšova Srdce. To je pro nás příležitostí přehodnotit svůj dosavadní život ve vztahu ke Kristu svátostnému. Jak často jej ve Svátosti přijímám? Jaký příklad dávám těm, kterým mám být příkladem? Velmi mnozí zde máme ještě rezervy. Zvláště děti a mladí lidé.

APOŠTOLÁT MODLITBY

Denní modlitba apoštolátu: Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den. Přináším ti v něm své modlitby, práce, radosti i utrpení ve spojení s Ježíšem Kristem, který ve mši sv. neustále zpřítomňuje oběť sebe samého za záchranu světa.

Duch svatý, který jej vedl, kéž je i mým průvodcem a vyzbrojí mě silou pro svědectví o tvé lásce.

To vše přináším jako svou nepatrnou oběť spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, zvláště na úmysly, které nám předkládá Svatý otec a naši biskupové pro tento měsíc:

Úmysl všeobecný: Aby Pán chránil všechny námořníky.

Úmysl misijní: Aby se stala církev Severní Afriky působivou svědkyní Boží lásky.

Úmysl národní: Aby se mladí lidé rozhodovali pro své budoucí povolání nejen s ohledem na vlastní prospěch, ale nechali se při své volbě vést Duchem Svatým.

Úmysl farní: Aby všichni věřící v naší farnosti pravidelně přijímali svátost smíření a co nejčastěji přijímali Tělo Kristovo.

* * *

Z FARNÍ MATRIKY :

Do společenství víry jsme skrze svátost křtu v měsíci květnu 2007 přijali:

Kláru Zvonkovu - Újezd
Barboru Zichovu - Újezd
Zuzanu Janošíkovu - Dolní Lhota
Zuzanu Katauerovu - Dolní Lhota

Svou společnou cestu životem před Božím oltářem začali v květnu 2007:

28. dubna:

Pavel Miklas - Brumov
Kateřina Hyblová - Vysoké Pole

12. května:

Vladimír Staňo - Ilava
Kateřina Kozubíková - Slopné

V měsíci květnu 2007 odešli na věčnost a byli pohřbeni:

10. května:

Stanislav Kůdela - 59 let
Vysoké Pole 110

12. května:

Zdena Polčáková - 63 let
Vysoké Pole 69

15. května:

Josef Častulík - 79 let
Vysoké Pole 191

19. května:

Josef Pavelka - 94 let
Drnovice 42

26. května:

Rostislav Seibert - 79 let
Vsetín, Urbánkova 439

*Opočinutí věčné dej jim, Pane,
a světlo věčné ať jim svítí.
Ať odpočívají v pokoji.*

P O K O J A D O B R O

VII. Humánní ekologie: člověk jako správce přírody a celého stvoření

48. Záchrana a zlepšování životního prostředí jako zdroj nových pracovních míst

V úvodu k této kapitole několik myšlenek ke dnes tolik diskutované současné ekologické krizi. Jsou z knihy naší socioložky doc. RNDr. Hany Librové Pestří a zelení (kapitoly o dobrovolné skromnosti), Brno, Veronica 1994, kde referuje o zkušenostech s hledáním cest k životnímu způsobu, slučitelnému s uchováním rozmanitosti přírody na základě přijatelné alternativy ke konzumnímu životnímu způsobu.

„Dej mi trpělivost, abych snášel věci, které nemohu změnit. Dej mi odvalu měnit to, co změnit mohu. A dej mi moudrost, abych jedno od druhého dokázal odlišit.“ - Stará modlitba.

Postoj počítající s pozitivní proměnou lidské podstaty zaujímá také Eich Fromm, když interpretuje pojem člověka ve starozákonních biblických textech: „Když stvořil světlo, Bůh viděl, že světlo je dobré (Gn 1,4 etc. - Gn 1,31). Pouze když Bůh stvořil člověka, neřekl, „že je to dobré“. Podle chasidského vyprávění Bůh neřekl, že to bylo dobré proto, že člověk byl stvořen jako otevřený systém k růstu a vývoji a nebyl dokončen tak jako ostatní stvoření.

Na jiném místě Fromm píše: „Adam a Eva byli na počátku svého vývoje vázáni ke krvi a půdě; jsou ještě slepí.“ Ale jejich oči se otevřely, když získali poznání dobra a zla. Tímto poznáním byla zlomena původní harmonie s přírodou... Skutečně, člověk a příroda se stávají nepřáteli, mezi nimiž není možného smíru, pokud se člověk nestane plně lidským. ... Není to příběh o pádu člověka, ale o jeho probuzení, a tím o počátku jeho vzestupu. (Fromm E.: Budete jako bohové. Radikální interpretace Starého zákona, Praha 1933.)

Jiným pokusem najít křesťanský klíč k postavení člověka vůči přírodě je biblická metafora pastýře a ovcí. Někteří kazatelé zdůrazňují charakteristické vlastnosti biblického i praktického pastýře: jeho úkolem je ovce vést na bezpečná, vodou a potravou hojná místa, chránit stádo před šelmami a hlavně zlými lidmi. Pastýř - na rozdíl např. od zemědělce - do života ovcí (přírody) přímo nezasahuje.

Jan Heller (Pastýř a lovec jako dva typy postojů, 1992) se v konceptu správcovství odhodlal vztah služby člověka a přírody přímo převrátit: tento dialog - starozákonník, obeznalý s dnešním kritickým stavem přírody, radikálně formuluje úkol správce přírody jako úkol o b ě t i . Člověk má všem tvorům zpodobňovat láskyplného a obětujícího se Boha. Byl - li člověk Bohem pověřen, aby byl všemu stvoření pastýřem, „dobrý pastýř položí svůj život za ovce“ (Jan 10,12).

PaD 48: Pro záchranu a údržbu životního prostředí vznikají nová průmyslová odvětví a nové služby. Patří k nim třídění, likvidace a recyklace odpadových hmot, filtrace vzduchu a zachycování emisí, revitalizace vodních toků a rekultivace degradované zemědělské půdy. I zde jsou nástrojem osvědčeným v jiných zemích ekologické daně, které postihují znečišťování životního prostředí a současně vytvářejí finanční zdroje pro nápravná opatření. Tyto programy, které si vyžadují rovněž intenzifikaci výzkumu a vývoje s tímto

zaměřením, mohou přispět i k řešení problému nezaměstnanosti. Velkou část těchto lze totiž svěřit i méně kvalifikovaným pracovníkům. Restrukturalizace hospodářství ve prospěch záchrany životního prostředí si ovšem vyžaduje i změnu myšlení široké spotřebitelské obce, politiky nevyjímaje. Je povážlivé, když návrhy znalců životního prostředí jsou u nás ještě přijímány jako nějaká „narušitelská akce“. Jak se ukazuje, i v zápase o zdravé životní prostředí je potřebné to, čemu říkáme „obrácení“. Hybatelem „ekologického obrácení“ může být jen odpovědný občan. Zde mají i církve svůj nezastupitelný úkol v ekologické osvětě, k níž je vede i řada biblickým impulzů (viz výše).

ŽEŇ VEŘEJNÉ DISKUSE K LISTU „POKOJ A DOBRO“

III. Otevřeně k občanské společnosti a její politické reprezentaci 9. Sociální stát je třeba reformovat, nikoliv zavrhnout

Je nutné vytvořit nové paradigma ekonomie jako vědy. Ať už tuto novou ekonomii nazveme „sociální ekonomie, ekonomii s morální dimenzí, ekonomii sounáležitosti, ekonomii sociálně tržní nebo třeba ekonomii globalizace“, v každém případě by to měla být ekonomie s etickou dimenzí, protože jen ta bude přiměřená nárokům globalizace v 21. století. Sociální revoluce minulého století nevedly k osvobození vykořisťovaných, nýbrž ještě k většímu zotročení.

Zdá se, že jedinou cestou je výpověď křesťanského perzonalismu, že totiž „lidská osoba“ je a musí být počátkem, nositelem a cílem všech společenských institucí. Jinými slovy: Nikoli totalitní ideologie zotročující člověka, nýbrž jen on sám jako bytost obdařená od Boha svobodou, může rozhodovat o svém osudu. Jde o základní lidské potřeby, o aktivní účast lidí na jejich rozvoji, o jejich solidaritu, o spoluúčast lidí při rozhodování, tedy o demokracii nejen v politice, ale i v hospodářství. Znamená to ekonomickou demokracii uvnitř podniku. Příklady z praxe dosvědčují, že např. sektor „sociální ekonomie“ v zemích původní patnáctky EU zahrnuje okolo 900 tisíc podniků a představuje 10% HDP a zaměstnanosti. Největší podíl zaměstnanosti, přes 15 %, měly podniky sociální ekonomie v Nizozemsku, Portugalsku, Irsku, absolutně nejvíc pracovalo v tomto sektoru v Německu (1,9 mil. osob), ve Velké Británii a Francii.

Profesor Manfred Spieker, dobře známý i u nás, považuje za škodlivý „sociální stát zaměřený na suverenitu“ stejně jako „emancipační sociální stát“. Stejně tak považuje za škodlivý opačný extrém koncepce „minimálního státu“, který sociálnímu státu upírá zcela legitimitu a je postaven na antropologii vyhraněného individualismu, na člověku, pro kterého je obecné dobro prázdňným pojmem. Klíč k reformování sociálního státu je v návratu společnosti k respektování principu odpovědnosti a subsidiarity, tedy „subsidiární sociální stát“. V tomto smyslu je problematika reformování sociálního státu jednou z klíčových věcí nejen pro sousední Německo, ale pro celou západní Evropu.

„Subsidiární stát“ vychází ze zkušenosti, že legitimita sociálního státu - postavená na požadavku společného dobra - musí být vázána jeho subsidiaritou. Dávky poskytované subsidiárním sociálním státem musí pro podporovaného znamenat pomoc ke svépomoci, povzbudit a podporovat jeho ochotu k individuálnímu úsilí a výchovu k odpovědnosti za sebe a za své blízké. Stát nemá jednotlivci odnímat iniciativy, které jsou nutné ke zduhu jeho života. V tomto smyslu jsou aktivity sociálního státu podrobeny trojímu omezení: principům právního státu, principu subsidiarity a článkům základních lidských práv a svobod. Bylo by naší vlastní chybou, kdybychom na principu „rozkmítaného kyvadla“ chtěli najednou od dědictví totalitního socialistického státu vytyčovat vize „minimálního státu“, neboť ty jsou tím skutečným anachronismem. Stejně tak by bylo k naší vlastní škodě, kdybychom se odmítali poučit ze zkušeností sociálně tržního hospodářství jen proto, že koncept se zrodil v Německu

/VI. Měřinský/

26. Z PAMĚTNÍ KNIHY FARNOSTI ÚJEZD

IV. Náboženské poměry a postup kněží dle zaznamenání P. Vincence Pecháčka, faráře v Újezdě v letech 1908 - 1921

(Pokračování - církevněnáboženské poměry ve dvacetiletí mezi dvěma světovými válkami)

Ve spektru politického katolicismu shledáváme, že obavy o budoucnost katolické kultury ve státě po roce 1918 probudily k novému životu politické hnutí katolické. Stranám s křesťanským programem se sice ani nyní nepodařilo soustředit ve svých řadách pozoruhodnější většinu katolických voličů (po volbách r. 1920 získala lidová strana se slovenskou stranou ľudovou celkem 33 mandátů, r. 1925 lidová strana 31 mandátů a ľudová strana 23 mandátů, roku 1929 lidová strana 25 mandátů, ľudová strana s odštěpenci od lidové strany 37 mandátů, r. 1935 lid. strana 22 mandátů, ľudová 41 mandátů), ale byly přece jen důležitým jazýčkem na politickém kolbišti. Katoličtí političtí činitelé se honosili tím, že dosáhli pozoruhodných úspěchů: svým úsilím zabránili především rozluce církve od státu, zajistili hmotné postavení kněžstva úpravou kongruy (tj. důchod duchovenstva zajištěný státem), zabránili další parcelaci církevních statků, zabránili zrušení církevního školství, znemožnili odnětí práva vysokého školství teologickým fakultám pražské, olomoucké a nově zřízené bratislavské a prosadili, že bylo ponecháno povinné vyučování náboženství na školách obecných, měšťanských (vyjma 4. ročník) a středních až do třídy páté (arci v omezeném počtu hodin); církvi bylo přiznáno právo státní dotace na potřeby kultu, kněžím vyučujícím náboženství na státních školách přiznáno právo pragmatikální parity s ostatními učiteli a profesory; uznána zvláštní duchovní správa v armádě, ponechány církvi zasvěcené svátky, uznána revize učebnic urážející základní principy katolického náboženství a zkreslující události církevně-náboženské, zmařeny pokusy o zavedení nuceného civilního sňatku, stejně jako pokusy o převzetí matrik a charitativních ústavů církevních, což jsou jistě zásluhy nemalé.

V roce 1919 začaly obecní volby podle nového nařízení; především výbor místo dosavadních 12 členů, jak píše P. Pecháček zvýšen na 18 členů, obdrželi volební právo od 21 roků jak mužští tak ženské. Obecní výbor čítal 18, obecní rada 6 členů: starosta, náměstek starosty a 4 radní. Při těchto volbách začalo se volit dle stran. Zdejší nadučitel Smolka založil stranu agrární a proti němu pak založena byla naše lidová; tím povstaly při obecních volbách dvě politické strany agrární a lidová. Celkem učitelstvo postavilo se proti straně konzervativní. To se ukázalo ještě lépe při volbách do národního shromáždění v Praze, jichž přehled ve farnosti byl následující:

Volby poslanců do sněmovny v neděli 18.4.1920 od 8 - 16 hod.:

STRANA	ÚJEZD	VYS. POLE	DRNOVICE	LOUČKA	SLOPNÉ	
Soc. dem.	28	1	-	-	4	
Lidová	263	211	134	68	163	839
Živnostenská	12	2	2	1	3	
Domoviny	68	50	60	53	113	
Nár. soc.	-	-	-	4	1	
Nár. dem.	45	3	-	91	5	
CELKEM:	416	267	196	217	289	= 1385

Volby do senátu 25.4.1920:

STRANA	ÚJEZD	VYS. POLE	DRNOVICE	LOUČKA	SLOPNÉ	
Nár. soc.	3	-	-	-	1	
Soc. dem.	24	3	2	1	7	
Domoviny	75	19	14	104	113	
Nár. dem.	7	6	1	-	1	
Živnosten.	6	-	3	-	2	
Žid.	-	1	-	-	-	
Lidová	250	209	179	87	153	= 878
Něm.	1	-	-	-	-	
CELKEM:	366	238	199			

Dne 18. července 1920 v neděli odpoledne o 3. hod. bylo svěcení kříže postaveného od dobrodinců Jana a Anny Stružkových č. 87 na Ploštinách. Kázal pan farář bratřejovský P. Antonín Sopůch, přišli procesím a s knězem z Pozdřehova, procesí z Drnovic a Vys. Pole s družičkami. Na udržování tohoto kamenného kříže složili zakladatelé 100 K a uložili do místní záložny.

Srovnání drahoty nejpotřebnějších potravin v květnu 1914 tedy před vypuknutím války světové a v květnu 1920:

	1914	1920
<i>Hovězí maso 1 kg</i>	1 K 80 h	24 K
<i>Vepřové maso 1 kg</i>	2 K	32 K
<i>Jedno vajíčko</i>	80 h	1 K 80 h
<i>Máslo 1 kg</i>	3 K 20 h	45 K
<i>Rýže 1 kg</i>	67 h	15 K
<i>Cukr 1 kg</i>	70 h	8 K
<i>Káva 1 kg</i>	4 K 20 h	60 K

V roce 1920 zůstane pro farnost památným dnem středa 14. září, kdy bylo ve farním kostele udíleno sv. biřmování 520 biřmovancům. Dojel již večer v úterý z Vlachovic světití biskup Dr. Karel Wisnar. Ráno pak o 8. hod. bylo uvítání a pak se hnul průvod od fary do kostela. Průvod byl seřaděn z biřmovanců s kmotry podle osad. V kostele měl pan biskup napřed kázání, potom mši sv., načež ve dvou řadách byli všichni hotovi asi o 1/2 11. hod. P. Theodor Motal, farář ze Zděchova modlil se z kazatelny přes biřmování sv. růženec, potom hrál varhaník píseň Tisíckrát pozdravujeme Tebe. Při udílení sv. biřmování všichni biřmovanci měli v ruce ovinutý růženec, což se panu biskupovi líbilo. O 1. hod. odjel pak do Vizovic.

Druhá památnost pro celou farnost v r. 1920 byly misie od 5.12. - 14.12. Přijeli 4 redemptoristé v sobotu odpoledne: P. Ševčík, P. Grigel, P. Stašík, a P. Hazuka. Ve středu 15. prosince dopoledne odjeli do Bohuslavic. Penitentů bylo 2.640, komunikantů 3.450. V neděli druhou adventní o 7. hod. byli misionáři z fary uvedeni průvodem za zpěvu písně „Bůh ti tento život dal“ s hudbou do kostela. Přečasnou manifestací křesťanské víry bylo svěcení misionářního kříže, který byl přichystán a krásně ověnčen. Z každé osady ho neslo 8 mládenců. Vyšlo se z kostela o 2. hod. v neděli 12.12.odp. průvodem s hudbou, šlo se přes celou osadu, na konci osady u Ořešanů či Zívalíka kříž vzat a nesen ke kostelu, hned byl postaven, posvěcen, pak v kostele kázání. Misie zanechaly po sobě pěknou památku.

Vladimír Měřinský

JINDŘICH STŘEDA

(Karel Schwarzenberg)

ČESKÉ HERZE

Pod pseudonymem Jindřich Středa publikoval své články v katolických časopisech Řád, Na hlubinu a Vyšehrad Karel kníže Schwarzerberg, historik, heraldik a esejista (otec našeho současného ministra zahraničí), který žil po roce 1948 v exilu. Text je ukázkou ironické kritiky namířené proti „pokrokařské“ interpretaci českých dějin a současně ukázkou apologie církve. (dokončení)

Jenže - co tito kouzelníci vůbec vytýkali rakouské dynastii? Nečeský ráz? Manžel americké protestantky, tchán švýcarského doktora sotva mohl tohle vyčítat pravňukům Anny Jagelovny a Elišky Přemyslovny. Snad jen vadil „rámec Rakouska“ kolem české samostatnosti? Dvacet let nic nedělali, nežli že stát zapojovali do mezinárodních útvarů. Byli přesvědčenými republikány? Za dvacet let nepřipustili skutečnou volbu hlavy státu. Chtěli osvobodit Slováky? Dvacet let je chovali v jakési vyšetřovací vazbě, nebo převychovací polepšovně. Tedy proč tito lidé sesadili českého krále? Z důvodů, které konečně ovládají každého člověka: z důvodů náboženských.

Bílá hora musí být odčiněna. Tábor je náš program. Řím musí být souzen a odsouzen. Nebude králův ani papežův. Marie, povol. Tohle byla hesla mladé republiky. Skutky následovaly. Padl mariánský sloup, padaly svatojánské sochy, vznikla církev československá, kříže padaly na popelářské vozy, na Hradě vztyčen husitský prapor; a naopak vyšly rozličné tajné výnosy a pokyny, že svatých jmen a obrazů nesmí být na státních symbolech užito. Jen sv. Václav dostal (jako Komenský) pamětní známku. Zato jeho korunu by nejraději (kdyby chladná řeka plynoucí kolem parlamentu jim nebyla připomenula hroznivé možnosti) byli vystavili v muzeu mezi sbírkou korpolithů a Puchmayerovou fajfkou.

Kdyby se dočkali dvacetiletí svého režimu, můžete si představit ty řeči? Všichni podklofáčové a podfarští by byli pořádali pravé orgie rouhání, a jubilejním kacířstvím by byly jejich nectné huby přetékal. Ale co? Rána nás zastihla ... nec per nostrum patimur scelus iracunda Jovem ponere fulmina! Neboť co jsem četl na 1. října t.r. (1939) v časopise „Zář“ (Jakého asi ohně?). Že Hitler stojí nesmírně vysoko nad netvorem Dollfussem, poněvadž aspoň zrušil vyučování náboženství! A že husité káceli každý strom, na němž byl kříž, a že nám mají být vzorem. A v našem rozhlase jsme slyšeli, že „nedáme zahynouti sobě ni budoucím“! Divíte se ještě?

*Pramen: Řád č. 1, roč. V, 1939, s. 49 - 51
Vladimír Měřínský*

POSTŘEHY

G.M. Chestertona

- Existují dva typy řečníků. Jeden řeční výborně a nechce přestat, druhý řeční mizerně a přestat nemůže.
- Teologie není nič jiného než logické myšlení aplikované na náboženství.
- Je to zvláštní. Čas od času se vynoří sekta, která ohlašuje konec světa. Většinou se však vloudí chybička, nebo je její kalkulace nepřesná - a místo světa končí ona sekta.
- Každý člověk solidní náboženské tradice rozumí dvěma věcem - svobodě a poslušnosti. První znamená, že ví, kdo je, druhá že ví, komu důvěřovat.
- Když Kristus v onom symbolickém okamžiku založil svou velkou společnost, nerozhodl se ani pro brilantního Pavla, ani pro mystika Jana, ale zvolil si vykrucovače, zbabělce a snoba.

*(A. Tomský: Moudrost a vtip G.M.Ch., Karmelitánské nakladatelství 2006)
Vladimír Měřínský*

POUŤ DO MONTICHIARI V ITÁLII

V časopise „Světlo“ č. 9 ze dne 4. března 2007 se objevila nabídka na františkánskou pouť do Montichiari v Itálii. Po upozornění na tuto nabídku jsem neváhala a rozhodla se, že se vydám na cestu. Mimo mě zaujala ještě dalších 6 farníků - z Drnovic a Sehradic. Vyrazili jsme už v pátek 4. května, protože pouť, obětovaná za kněze, bohoslovce, řeholníky a řeholnice byla stanovena na sobotu 5. května. Nejprve bych vás však chtěla seznámit se samotným poutním místem a přiblížit události, které se tam před více než 60 lety odehrály.

Montichiari je místo pod Bergamskými Alpami, ležící v úrodné Pádské nížině asi 20 km od Brescie, poblíž nádherného jezera Lago di Garda. Fontanele, místní část Montichiari, je pojmenováno podle pramene vyvěrajícího z jeskyně.

Do Montichiari a zejména do Fontanele přichází tisíce poutníků z celého světa. Mnoho z nich tu znovu našlo své tělesné nebo duchovní uzdravení.

V roce 1946 se při večerní modlitbě zjevila Svatá Panna Pierině Gili. Byla zahalená do fialových šatů a hrud' měla probodnutou *třemi meči*. Byla velmi smutná a její oči byly plné slz. Vyslovila pouhá tři slova: „m o d l i t b a , p o k á n í , n á p r a v a „.

Co symbolizovaly tyto tři meče? První znamená opuštění kněžského nebo řeholního povolání; druhý představuje kněze a řeholníky ve stavu smrtelného hříchu; a třetí kněze a řeholníky, kteří spáchali Jidášovu zradu.

Při druhém zjevení ležely meče na podlaze a místo nich měla Panna Maria, tentokrát oděná v bílém, *tři růže* - bílé, červené a zlaté barvy.

Bílá růže značí, že Maria je Nejčistší Dcerou Boha Otce, Neposkvrněným početím. Tato růže je současně obrazem Boží moudrosti, světla, čistoty, jednoty, pořádku, harmonie, tvůrčí činnosti.

Červená růže vyjadřuje, že Maria je Matkou Syna Božího, Matkou Bolestnou, Matkou Milosrdenství. Zároveň ukazuje na Boží lásku, milosrdenství a spravedlnost, královskou soudní moc, kříž spásy, Kristovu krev.

Zlatá růže pak představuje Marii jako Nevěstu Ducha Svatého, královnu nebes a země, Matku církve, Matku mystického Těla Kristova. Je také obrazem Boží svatosti, Božského majestátu, mocného Božího působení.

Po těchto dvou nejvýznamnějších zjeveních došlo v následujících letech (až do r. 1983) ještě k desítkám dalších.

Ve Fontanele stojí socha Panny Marie, Mystické Růže, v takové podobě, v jaké se Pierině zjevovala. Je vysoká dva metry. Ostatní sochy jsou vysoké 50 cm a putují do celého světa, aby nám připomínaly, jak velké je Boží milosrdenství, ale také abychom změnili život a řídili se Božími příkazy, protože naší smrtí se rozhodne, zda budeme s Bohem, pokud jsme Ho milovali, anebo bez Něho.

A nyní zpět k naší pouti. Ráno, po příjezdu do Montichiari, jsme navštívili kostel zasvěcený P. Marii Nanebevzaté, kde právě probíhala italská mše svatá. Pak následovala návštěva hřbitova a domku s kaplí vizionářky Pieriny Gilli. Zastavili jsme se i v obchodu s devocionáliemi.

Ještě v dopoledních hodinách jsme odjeli do Fontanele, kde mezinárodní procesí se sochami zahájilo hlavní pouť, kterou pravidelně pořádá OPUS ROSA MYSTICA. Během průvodu se poutníci modlili latinsky růženec. U Pramene probíhalo svěcení soch; navštívili jsme bazének, kde byla možnost smočit si nohy. Ve 14 hodin se pak v kapli u Pramene konala česká mše svatá, křížová cesta a modlitby k Božímu milosrdenství. Ještě před odjezdem, který byl naplánován na 18 hodin, jsme načerpali vodu z Pramene.

Tuto pouť považuji za velmi hodnotnou, shodli jsme se na tom, že nám přinesla velkou milost a naplnila nás opravdovou radostí. Všem ji můžeme vřele doporučit.

Za účastníky pouti Anna Kubíčková

SLUNÍČKO S BRÝLEMI

Když dostala čtyřletá holčička nové velké pastelky, nebralo její kreslení konce. Desky s půvabnými dětskými obrázky se plnily. Hýřily veselými barvami a byly plné optimismu. Téměř každému obrázku vévodilo velké sluníčko. Jednoho rána holčička stačila nakreslit obrázek ještě při snídani před odchodem do školky. Maminka se na něj pozorně zadívala. „Prosím tě, co jsi to nakreslila? Proč má to sluníčko brýle?“ podivila se a posunula si prstem brýle na svém nose, aby lépe seděly. Dcerka se na ni podívala udiveně. „Musí mít přece brýle, protože je to maminka.“

V mamince trochu zatrnulo a s výčitkou si vzpomněla, jak často si neudělá čas na dětské vyprávění své dcery a posílá ji pryč s tím strašným „teď nemám čas, jdi si hrát“. A uvědomila si, že nebude dlouho trvat, a přestane být jediným sluncem na obloze života své dcery.

A i když povinností jí nebylo, od oné příhody s brýlatým sluníčkem kupodivu nějak přibýlo času, který se svými dětmi tak ráda trávila.

Děti si ze svého dětství nebudou pamatovat, zda se okna vždy blýskala a na stole byla teplá večeře, ale chvílky pohody a radosti s mámou a tátou si s sebou ponесou do života jako láskyplný ochranný štít.

*Z knihy Malá povzbuzení pro mámy a táty
připravila D. Kořenková*

ZE ŽIVOTA KNĚZE JAK JSEM PŘECE JEN PROPADL

O každé poctivé lidské činnosti můžeme povědět, že má být konána s láskou. A dokonce s láskou největší. O kazatelské činnosti kněze to platí právě tak. A snad ještě více. Zde by mohlo platit také ono velké: z celého srdce svého, z celé duše své, ze vši mysli své a ze vši síly své. Stále se totiž modlíme, aby v nás byl zažehnut oheň lásky. Zapálí jen ten, kdo sám hoří. Nadšení dá jen ten, kdo sám je nadšen. Srdce musí být vždy zachvácené, nejen rozum. Myslím to doopravdy. Srdce kněze musí hořet, aby nadchl svěřený lid pro věc Boží. A tak získával i vlažné a lhostejné, aby se i oni rozhořeli. V Evangelii jsou slova: „Zdali nehořelo srdce naše, když k nám mluvil na cestě a vykládal nám Písma?“ Ta se skutečně bez niterného přesvědčení a ohně vykládat nedají. Zaujetí pro pravdu spolu s láskou dávají člověku sílu. Dosti dlouho mi to trvalo, než jsem si toto plně uvědomil. Ono i všechno dobré musí v člověku uzrát. Na počátku jsou jablka na stromě kněze ještě často zelená, ale ve výhni života se začervenejí a prostoupí sladkostí.

Jednou jsem měl před sebou velký zástup lidí. Bylo to v Náchodě u příležitosti zámecké pouti. Nádvoří před zámeckou kaplí, která je docela malá, i když krásná, bylo tenkrát plné. Mnohem lépe se káže takovému velkému shromáždění než malému hloučku přítomných. K dispozici byla proto prostá kazatelna, nejjednodušší, bez ozdob, jen ryze účelová. Právě z této kazatelny jsem měl nadhled a viděl ono velké shromáždění lidu. A tak jsem si uvědomil, že musím kázat opravdu z celého srdce a se vši důrazností. Slova jsem věděl, ale chtěl jsem jim dát patřičný důraz. Ono totiž moc záleží na přednesu. Rozkládal jsem rukama, zápor jsem zdůrazňoval levou rukou a pohybem dozadu, klad zas pravou rukou a pohybem dopředu, jak jsme se v semináři učili. Ale to stejně bylo pro mne málo. Chtěl jsem všechny strhnout. A tak jsem užil i dupnutí, abych své vážné slovo ještě zdůraznil. To se mi stalo osudným. Pode mnou se prolomila podlaha kazatelny a já jsem proletěl dolů, prostě jsem propadl v plném slova smyslu. Do půl těla jsem zůstal vězet v podlaze kazatelny a bylo vidět jen nohy ve vzduchu. Nemohl jsem ani nahoru ani dolů a samozřejmě jsem nemohl pokračovat ani v kázání. Lidé přiběhli a začali mě z té konstrukce vysvobozovat. Efekt onoho mého kázání byl velký, lidé se usmívali, a to člověk dokáže málokdy. Také pohled, který jsem jim svým propadnutím poskytl, se málokdy naskytne, třeba ani jednou za život.

Zatímco mne vyprošťovali, v zástupu věřících nastalo ticho. A když jsem byl zase volný, pokračoval jsem v kázání dále, ale už jen na zemi. Tam jsem již znovu propadnout nemohl. A co se způsobu přednesu týče, byl jsem již střízlivější. Od té doby, vždy, když se mi chtělo zase dát mým slovům větší důraz, jsem se hodně umírnil. Ono jedno

propadnutí mi stačilo na celý život, tak bylo nezapomenutelné. Ale snad opravdu ze všeho nejhorší je dupnout si ve vzteku. Člověk si myslí, že tím něco dokáže. Ono to nepomůže nikdy. A když si hodně dupne, pak propadne. Třeba i navždy.

*(z knihy Františka Lukeše – Celý život jsem se učil, a přece jsem propadl)
připravil Václav Ulrich*

ÚVAHY O MUŽSKÉ SPIRITUALITĚ. PRÁZDNÁ DUŠE

Mnoho mužů vyrůstá s vnitřní prázdnotou. Ať už tomu říkáme touha po otci, mužská deprivace nebo nedostatek otcovské lásky, stále je to ta stejná prázdnota. Když se pozitivní mužská energie – energie, které se dá důvěřovat a na niž se lze spolehnout – nepřenesou z otce na syna, vzniká v mužských duších určité vakuum. A právě tam směřují démoni. Ženy nepochybně také potřebují lásku a náklonnost otce, ale z jiného důvodu. Dívky potřebují, aby otec potvrdil jejich identitu jako identitu žen. Chlapci potřebují, aby jim otec pomohl jejich základní identitu najít a naučit je, jak se vyrovnat s mužským způsobem cítění. A otec je první svobodně zvolený objekt naší lásky v našem životě.

Matku si svobodně nevolíme. Je zkrátka s námi od prvního okamžiku našeho života. Když se narodíme, dokonce i voníme stejně jako naše matka, protože pocházíme z ní. Když chceme pít, umíme najít matčin prs i se zavřenýma očima, protože poznáme matčinu vůni a instinktivně prs najdeme. Teprve po několika měsících si začneme nejasně uvědomovat, že naše a matčino tělo nejsou jedno, ale dvě různá těla. Přesto matku důvěrně známe, poznáme ji a můžeme jí důvěřovat. O pár měsíců později začínáme rozeznávat někoho jiného, kdo je jako matka, ale není to ona. Ten někdo je cizí člověk, první cizinec v našem rozrůstajícím se světě. Ten někdo je náš otec. Setkání s otcem je prvním setkáním s někým, kdo nejsme my. Přijetí nebo odmítnutí ze strany otce pro nás znamená první zachytný bod, který nám prozradí, zda můžeme vnějšzímu světu důvěřovat. Abychom si získali matčinu pozornost, nemusíme dělat vůbec nic. Obvykle nám ji věnuje zcela dobrovolně, aniž bychom o ni museli žádat. Ale abychom zaujali pozornost otce, aby se na nás usmál – pro to už musíme něco udělat. Z nějakého neznámého důvodu nám onen neznámý úsměv dodává víc energie a síly než neustálá péče matky. Možná je to proto, že nějak cítíme, že otec nám něhu dávat nemusí, takže když už nám ji jednou poskytne, je nám daleko dražší. Pro nás je to zkušenost první volby, kdy si svobodně vybíráme. Jednou jsem četl článek o výzkumu dětí, které vychovávali jejich otcové, zatímco matky chodily do práce. Článek tyto děti nazýval „superdětmi“, protože svými schopnostmi jak v dětství, tak v dospělosti skoro všichni daleko převyšovali statistický průměr. Není pochyb o tom, že za jejich úspěchy v životě stojí mnoho faktorů, v neposlední řadě také fakt, že měly kreativní rodiče, kteří si úspěšně vyměnili tradiční rodičovské role běžné v naší společnosti. Zároveň se však domnívám, že za úspěchy těchto „superdětí“ stojí i otcovská láska, která se svou kvalitou od lásky mateřské liší. Pozitivní mužská energie, ať už od otce, nebo od matky, má moc dodat dětem nezměrnou sebedůvěru a jistotu.

Z vlastní zkušenosti mohu potvrdit, že jedním z důvodů, proč jsem se stal knězem, bylo to, že můj otec ve mne vždy věřil. Kdykoliv jsem měl tendence pochybovat o sobě nebo o tom, zda budu něco nového vyzkoušet, řekl mi, že si je jistý, že to zvládnou. Nikdy jsem neměl velké problémy s pochybnostmi o sobě samém, s pochybnostmi, které jsem rozpoznal v tolika mladých lidech, s nimiž jsem pracoval.

V katolickém společenství, v němž jsem vyrostl, byl kněz jedinou Bohu nejbližší osobou, kterou jsme znali. Z tohoto pohledu se může zdát, že touha stát se knězem byla tak trochu jako touha stát se filmovou hvězdou nebo olympijským atletem. Nebylo to prostě pro každého. Můj otec mě ujišťoval, že jestli jsem se rozhodl stát knězem, určitě to dokážu – samozřejmě za předpokladu, že to tak bude chtít i Bůh. A otcova důvěra ve mě nezanechala žádný prostor pro mé vlastní pochybnosti.

Když řekne otec svému dítěti, že něco dokáže, tak to také dokáže. Nevím, proč tomu tak je, jen si myslím, že existuje nějaká tajemná energie, která přechází z otce na jeho děti. Je to jistý druh kreativní energie, která způsobí, že věci jsou, když předtím nebyly,

energie, bez níž by věci nemohly vzniknout. Když mužská energie chybí, dílo se nekoná, ať už v lidské duši, nebo v okolním světě. Nechybí péče, podpora a možná ani láska, ale to nové „stvoření z ničeho“, jež je jedinečnou výsadou spojovanou s mužskou stránkou Boha, se zkrátka neuskuteční.

Bez otcovské energie zůstává v duši pocit prázdnoty a opuštěnosti, kterou může zaplatit jen a jen tento druh energie. Viděl jsem to u mnoha lidí, a zvláště u mužů. Jde o planou touhu, jež se neustále živí chválou, o touhu nikdy neuspokojenou. Je to černá díra, která nasává odměnu za odměnou a nikdy nemá dost. Stává se hnízdem démonů, hnízdem pochybností, strachu, nedůvěry, cynismu a vzteku. A také místem, odkud tito démoni vyrážejí, aby pohltili další oběti.

Není náhodou, že Ježíš říkal Bohu abba – tatínku. Přestože Bůh překonává rozdíl mezi mužskostí a ženskostí a je stejně správné jako nutné vidět v Bohu i matku i otce, domníváme se, že Ježíš z hloubi duše rozuměl prázdnotě, která tíží mnoho lidí. Věděl, že pro velkou většinu lidského pokolení bude těžší a potřebnější říct „táto“ než „mami“. Věřit v otcovskou lásku je pro mnoho z nás nejtěžší zkouška naší víry. Obávám se, že mnozí z těch, kdo chtějí odhodit to úžasné a sexuálně nabitě slovo „otec“, jsou ti poslední, kteří by to měli udělat.

Mateřskou lásku známe. Mateřskou lásku máme. Lásku otcovskou potřebujeme a hledáme ji. Důvěra otce v nás nám dodává odvahu riskovat, vzdávat se a růst. Když se budeme na Boha dívat jako na otce a přijímat jeho lásku také jako lásku od muže, můžeme směle věřit celému evangelium a ne jen těm částem, které pojednávají o jistotě, útěše a přináležitosti. Bůh, který je nám otcem i matkou, nás osvobozuje pro evangelium, jež je plodné, důvěrné a univerzálně tvůrčí.

*(Podle knihy Cesta divokého muže od Richarda Rohra a Josepha Martose)
(připravil Václav Ulrich)*

JEDNOTA KŘESŤANŮ

(pokračování z minulého čísla)

Jednota bratrská

Historie:

Jednota bratrská se zrodila ve středověku z takzvaného duchovního probuzení v Čechách a významný vliv na její formování měl Petr Chelčický s učením o odmítání násilí. Jednota zdůrazňovala trojí ideál víry, naděje a lásky a praktický křesťanský život vždy považovala za důležitější, než učení nebo církevní tradice. Rozšířila se v Čechách, na Moravě i v Polsku, ovlivnila reformační teologii i českou kulturu a jejich Kralická Bible měla veliký význam pro uchování i čistotu českého jazyka po následující čtyři století. Mezi nejvýznamnější představitele patří i učitel národů J. A. Komenský. Po jejich pronásledování našli útočiště v Horní Lužici, kde došlo k obnovení Jednoty bratrské a odkud vysílali misionáře do celého světa.

Poslání:

Vyznává víru v jednoho Boha – Otce, Syna a Ducha Svatého a hledá současné způsoby misijní práce a zvěstování evangelia. Důraz klade na osobní, živou víru ve Spasitele Ježíše Krista. Jednota bratrská je ekumenicky otevřenou církví a jejím vyznáním je heslo: - Náš beránek zvítězil, následujme jej.

Statistika:

Jednota bratrská v České republice je samostatnou provincií v rámci světové Jednoty bratrské (Unitas Fratrum – Moravian Church) která se skládá z celkem 19 provincií v Evropě, severní i jižní Americe a Africe. U nás má 20 sborů, 22 kazatelských stanic a 5 misijních míst. Podle sčítání lidu v roce 2001 měla v ČR 3426 členů.

Příště si povíme něco o Bratrské jednotě baptistů, která se hlásí k odkazu staré Jednoty bratrské.

Zdroj: *Ekumenická rada církví ČR
/Pavel Maček/*

8. SPOLEČNÁ MODLITBA A ZPĚV

pokračování - Naše role při nedělní bohoslužbě

Radostná bohoslužba je bez zpěvu nemyslitelná. Hudba umí dopovědět, co je slovy nevyslovitelné. Kdo miluje, ten zpívá - říká svatý Augustin.

Proto zpívejme při bohoslužbě všichni. Pán Ježíš zpíval ještě několik hodin před svou smrtí - ve večeřadle.

"Že jsi na to už starý? Máš proč zpívat vděčně. Že nemáš krásný hlas? - Zpívej s láskou, ta jej zkrášlí. Že nejsi ve zpěvu školený? - Přidej se pokorně k těm, kteří se učili. Jen zpívej. A co ústy zpíváš, to srdcem věř." (Jan Chrisost. Homilie na žalm 41).

Svatý Klemens z Alexandrie napsal o Kristu, že je Bůh, který zpívá a že je Bohem těch, kdo zpívají.

Malá Lucka přišla z kostela a hlásí: „Mami, náš pan farář už asi dlouho nebude. On se už zapomíná a neví jak dál. Dnes zase řekl: Modleme se ... a zůstal trčet. Ani nelistoval v misálu, jen tam stál a koukal - a za chvíli teprve pokračoval. Je už chudák popletený! "To ty jsi popletená" - smála se maminka. „On tu přestávku dělá schválně." - „A proč" - divila se Lucka. - "Pan farář to vlastně dělá stejně jako já a každá maminka doma. Když je oběd, zavolám: Děti, pojďte se pomodlit, budeme jíst! - A nezačnu hned s modlením. Čekám, až ty odložíš knížku a Martina panenku, až se postavíte ke stolu a utišíte se. Jinak by to nebyla pořádná modlitba, jen takové říkání. Musíme přece myslet na to, co se modlíme. - Pan farář také čeká, až si v té chvíli každý v duchu připomene, zač dnes chce Pánu Bohu poděkovat, zač ho chce prosit." Společná modlitba v kostele nás sjednocuje mezi sebou, proto se modlíme v množném čísle: MY. Tahle sjednocenost má být patrná i navenek. Nikdo nemá ostatní předbíhat, nikdo nemá být pozadu, nikdo nemá zůstat trčet na místě a mlčet. Je také modlitba beze slov, to ano, ale té patří jiná chvíle. Společné modlitbě se nikdo nemá vyhýbat - ta nás sjednocuje nejen mezi sebou, ale i s vůlí Boží.

Kdo se nemodlí, ten je na tom duševně tak zle, jako je na tom tělesně ten, kdo se nevyspí. Nějakou dobu to ti nemodlenci a nespavci vydrží, ale síly se nedoplňují, jsou stále podrážděnější a rozmrzelejší. Takový člověk je chudák. Lidi mu jdou na nervy, nic ho nebaví, nakonec jde na nervy i sám sobě.

Jak to léčit? Nespavci řekneš: Nepobíhej v noci bezhlavě, lehni si, uvolni se, zklidni se. Odpočineš tělu aspoň trochu a možná přijde i dřímota.

Když si někdo stěžuje, že se nemůže modlit, řekni mu také: Pojd' v neděli s námi do kostela. Klidně si tam sedni, uvolni se, poslouchej co se kolem tebe děje - a za chvíli se budeš modlit s námi. Chtít se modlit, to už je také modlitba. V kostele se člověk k modlitbě naladí snadněji. - Celé prostředí k tomu napomáhá. V kostele je jednotlivec spolunesen ostatními.

Ale musíš chodit do kostela pravidelně a pořádně. Takto platí pro všechny: tenkrát je modlitba velkou silou v životě, když je pravidelná.

Do liturgie patří nejen chvíle společné modlitby, ale i společného mlčení. Mlčení může být někdy výmluvnější jak slova. V mlčení se ukládá do mysli slyšené slovo Boží, probíhá dialog lásky po svatém přijímání.

Znáte možná verše Angela Silesia: pracovat je dobré modlit se je lepší mlčky Písmu naslouchat ze všeho nejlepší.

Jenže takto se modlit beze slov, to je těžší, než modlit se slovy. To chce zklidnění - žádné rozhlížení, listování v kancionálu. To chce soustředění mysli, zavřít dveře komůrky své duše, stanout pokorně před Pánem a s láskou k němu vzhlížet. Ještě jednu jednotící složku má naše nedělní bohoslužba: radostná bohoslužba je nemyslitelná bez zpěvu. Nikdy neprožíváme tak hluboce jednotu všech, jako když celý kostel zní krásnou mešní písní. Zpěvem dáváme slovům křídla. Zpěv vytváří z naší bohoslužby symfonii v původním smyslu slova, tj. soulad, sjednocení myslí i srdcí, společenství.

I Pán Ježíš zpíval při poslední večeři. Zpívali při ní i apoštolé.

Klemens Alexandrijský nazývá Ježíše „Bohem těch, kteří zpívají. „Zpěv je dodnes nejlepší formou modlitby. Jak jinak lépe vyjádřit úctu a lásku a radost. Ale i duše z hloubi zarmoucené ve zpěvu průchod k vyjádření svých citů. Bez zpěvu by byl svět smutný svět - a kostel bez zpěvu by byl smutný kostel.

Vždyť, kde si člověk od srdce zazpívá, tam je mu hned hezky, a takové místo má rád. I na lidi, s kterými si pěkně zazpíval, rád vzpomíná.

Od první večeře Páně až po konce věků bude vždy zpěv ve všech formách dorozumivací řečí mezi Bohem a člověkem.

Budme i my lidem, který ve zpěvu umí najít úlevu, lidem Božím, který ví, že zpěv je duší hudby a láska je duší zpěvu. Zpěv je řečí našeho společenství. Zpěv ve všech formách: sborový i lidový.

Kdo umíte, zpívejte ve sboru - přihlaste se na kůru. Nemáme kolem sebe moc krásy, važme si a pěstujme tu, kterou můžeme vytvořit.

Vy ostatní - zpívejte mešní píseň. Zpívejte všichni - i neškolení, nezpěváci - jen se dejte vést varhanami! I lidový zpěv potřebuje dirigenta! Nic není trapnějšího, než když varhaník marně táhne lidi za sebou. Zpěv nás spojí ve společenství, budeme jedním tělem, jedním srdcem, jedněmi ústy chválit Boha.

Už sv. Augustin ve 4. století znal moc a sílu zpěvu v bohoslužbě a nabádal křesťany ke spontánnímu zpěvu. - Zpívejte hlasem i srdcem, zpívejte ústy a jednáním v životě - vždyť zpívat, znamená milovat."

Při každé královské hostině, kterou pro nás připravil Pán, spojme hlasy s Kristem a apoštoly v symfonii svého života a zpívejme svůj životní part s chutí.

Nebojte se sáhnout po zpěvníku, nebojte se pozdvihnout svůj hlas k Bohu ve společné modlitbě a zpěvu.

Poznámka pro kněze a lektory "Liturgická modlitba co může být snadnějšího! Mám vše v misálu - zbožně přednesu a hotovo." - Tak si to může myslet leda někdo z dálky, ale my víme, že je to úkol náročný.

Máme se modlit in persona Christi k Otci. Jak se modlil Pán Ježíš? Většinou venku, kolem se tísnily neklidné davy. A lidé byli jeho modlitbou uchvázeni, strženi k následování. "Pane, nauč nás modlit!" - volali. To by měla být i naše stálá prosba. Naši modlitbu mají slyšet všichni přítomní - je to modlitba v jejich jménu, kolekta. Jakou hlasitost musím nasadit, aby mne zřetelně slyšel i varhaník na kůru? Jak rychle budu mluvit, abych nebyl zdlouhavý, ale stačily mne sledovat i mé stařenky? Jak přednesu této modlitbu, v čem je její jádro, hlavní myšlenka? Jak se uchráním suchého či patetického přednesu? Jak by tu modlitbu řekl Pán Ježíš? Jak mne slyší hlavní adresát - Bůh?

Součástí mluvení, - a nezbytnou součástí - je mlčení. Zavedení mateřského jazyka přineslo do liturgie vodopád slov, které ztěžují tiché osobní soustředění. Pravda, mše není místo pro soukromou meditaci, tam přicházíme společně naslouchat, společně Boha slavit a prosit. Ale jen v tichosti je možno opravdu uslyšet, ukládat s Marií všechna ta slova v srdci. - Bůh nemluví v hluku, ale v tichu.

Musíme pamatovat na oázy ticha v bohoslužbě. Musíme učit sebe i lidi, že ticho není nedopatřením a poruchou provozu, ale částí osobní vnitřní aktivity. Proto využijme všechny příležitosti ke chvílím ticha. Při zpytování svědomí, po výzvě „modleme se“ (někdy je dobře napomoci naznačením zač). Po přečtení evangelia aspoň kratičce. Po kázání déle, aby dojem z kázání mohl doznít a uložit se v mysli. Při podávání sv. přijímání a po něm.

Také při přímluvách je dobré po několika intencích přidat výzvu, aby teď každý přednesl Bohu své osobní prosby v tichosti srdce.

Příležitostí k tiché modlitbě je dost. Využijme hlouběji jednou tu, pak zase jinou - ale vždy je to třeba lidem naznačit a motivovat.

Pak je tu liturgický zpěv. Cantare amantis est, říká svatý Augustin. Úvod do misálu po nás vyžaduje, abychom přihlíželi k národnímu svérázu a možnostem jednotlivých shromáždění. Není-li kněz dobrý zpěvák, nemá zpívat často a vše. Co zpívá, má pečlivě nacvičit. Usilujme, abychom měli scholu mládeže, v které vyrůstá dorost pro velký sbor. Nelitujme peněz k sehnání kancionálů, nelitujme čas k nenásilnému nácviku lidového zpěvu.

Varhanní hudba umí vyjádřit, co je slovy nevyjádřitelné. Ale kde jsou rozladěné varhany nebo varhaník, je po svátečnosti. Stálá pečlivá údržba varhan a péče o varhanický dorost patří také k péči o dobrou liturgii.

připravil Tomáš Just

SVATÝ VÍT

dítě, mučedník

narozen: kolem r. 297 na Sicilii, Itálie

zemřel: kolem r.304 v Římě, Itálie

patron Dolnosaska, Saska, Čech, Pomořan, Rujany a Sicilie, Prahy, Monchengladbachu, Ellwangu, Korveje, Hoxteru a Křemsu, saských císařů, mládeže, hostinských, lékárníků, vinařů, herců, sládků, horníků, kovářů, k ochraně cudnosti, domácích zvířat, psů a drůbeže, pramenů, proti vzteklině, proti padoucnici, posedlosti, hysterii a křečím, proti očím a ušním chorobám, němých a hluchých, proti počasí a nebezpečí ohně, proti neplodnosti, pro dobrou setbu a dobrou sklizeň, pomocník v nouzi.

Vít patří k nejpoblárnějším světcům katolické církve. Ve 14.století byl přijat mezi 14 svatých pomocníků v nouzi, od té doby je Vít nositelem četných patronátů. Nesčetné kostely v mnoha zemích nesou jméno mučedníka, nejslavnějším je dóm sv. Víta v Praze, který byl postaven k uchování relikvie pomocníka v nouzi se prý uchovávají v mnoha evropských městech, např. Po dlouhou dobu v klášteře Korvey na Vezeře, který byl kdysi dříve centrem uctívání sv. Víta. Vít, narozený pravděpodobně na jihozápadním pobřeží Itálie, se dožil jen sedmi let. Jeho pohanský otec žádal po dítěti, které bylo svým vychovatelem a svou kojnou Krescencií vychováno tajně křesťansky, aby

odpřísáhalo zapření víry v Boha. Vít se zpěchoval a uprchl s oběma dospělými do Lucany v Dolní Itálii. Podle legendy je všechny tři zásobil jeden šlechtic jídlem. Jednoho dne byli křesťané odhaleni a předvedeni v Římě císaři Diokleciánovi, krutému pronásledovali křesťanů. Vít sice vyléčil ještě dokonce panovníkova syna z padoucnice avšak Dioklecián se mu necítil zavázán. Dal dítě a jeho dva průvodce vhodit do kotle s vařícím olejem. Avšak všichni tři vystoupili z něho neporušeni. Lev, jemuž je předhodili k žrádlu, si lehl před nimi a lízal jim nohy. Tu dal zuřivý Dioklecián sedmiletého Víta s jeho kojnou a učitelem natáhnout na skřípec a pak stít. Několik šlechticů prý hlídalo podle legendy mrtvoly, až je jedna křesťanka pochovala. To se stalo r.304. Jiné podání říká, že Vít a jeho společníci byli popraveni na Sicilii.

Úcta a tradice:

Vít patří snad k nejuctívanějším postavám církve, zabývalo se jím mnoho legend. Skutečnost, že zemřel jako dítě, asi přispívala velkou měrou k tomu, že kult, sílil ještě více než u jiných mučedníků. Asi 150 míst dnes tvrdí, že mají Vítovy ostatky a jsou nato velmi hrdá, téměř desetkrát více jich si zvolilo Víta za patrona kostelů, kaplí nebo hned celého místa. Největší úcty požíval Vít od středověku až do doby aklonku baroka. Dodnes zaujímá pomocník v nouzi významné postavení v selském kalendáři. Také v básnictví nacházely po staletí život a smrt dítěte svůj častý výraz. Tzn. Tanec svatého Víta (nemoc, chorea) má své jméno od Víta.

Znázorňování:

Vítovy postavy si všímá bohatá ikonografie. Je většinou znázorňován jako chlapec, ve vznešeném šatě, někdy s kloboukem. Jako známku svého patronátu nad sasským královským domem nese Vít někdy znaky panovníka. Většinou ovšem se znázorňuje Vítovo mučednictví, např. Na lotární desce v Germánském národním muzeu v Norimberku, často jsou s ním i jeho kojna a učitel. Dále mívá u sebe: knihu, kohouta, lva, chléb, kotel, orla, zajíce. Dřevěná socha (kolem r. 1725) u sv. Mikuláše v Monchengladbachu – Hardtu ukazuje Víta se lvem a modelem kostela.

*z knihy Rok se svatými
připravila D.Kořenková*

POŘAD BOHOSLUŽEB V MĚSÍCI ČERVNU FARNOST ÚJEZD

1. června : Pátek Sv. Justina, mučedníka	15.20 Új.: 18.30 Sl.:	Za rodiče Ďulíkovy, Kozubíkovy, jejich + děti a Boží požehnání pro živou rodinu Za + rodiče Soukupovy, tři syny, zetě, snachu, + rodiče Petřů, dar zdraví a Boží ochranu pro živou rodinu
2. června : Sobota Sobotní památka Panny Marie	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za rodiče Zichovy, děti, živou a + rodinu Za živou a + rodinu Kovářovu a duše v očištění
3. června : Neděle Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE První svaté přijímání dětí	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 8.20 Dr.: 9.45 Új.:	Za Františka a Terezií Machů, dceru Annu a dar zdraví pro živou rodinu Za Irenu Kozubíkovu (nedožítých 40 let), děti, manžela a živou rodinu Za Zdeňka Bodláka, manželku, bratra Karla, duše v očištění, dar zdraví a Boží ochranu pro živou rodinu Za děti prvokomunikanty a jejich rodiče
4. června : Pondělí Ferie	17.35 Új.:	Za Emila Hybla, dceru Františku, + rodiče Hyblov, Poláchovy a Boží požehnání pro živou rodinu
5. června : Úterý Sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka	17.35 Új.: 18.30 Dr.:	Za + rodiče Stružkovy, + prarodiče Stružkovy, Pikálkovy, + Josefa Martinku a Boží ochranu pro živou rodinu Za rodiče Pavelkovy, jejich děti, vnuky, tři zetě, dvoje stařečky, duše v očištění a ochranu Boží pro celou rodinu
6. června : Středa Sv. Norberta, biskupa	17.35 Új.: 18.30 Sl.:	Za + Zdenku Polčákovu, rodiče Polčákovy, syna Františka, rodiče Bělaškovy, syna Josefa, strýce Františka, duše v očištění a dar zdraví pro živ. rod. Za + rodiče Váňovy, Zvonkovy, duše v očištění a živou rodinu
7. června : Čtvrtek Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ	6.30 Új.: 17.35 Új.: 18.30 Dr.: 18.30 Sl.:	Na dobrý úmysl Za + rodinu Psotovu, Vajdíkovu, manžely Verbické a duše v očištění Za rodiče Haboňovy, syny, snachu a duše v očištění Za rodiče Čícelovy, Urbaníkovy a dar zdraví pro živou rodinu
8. června : Pátek Sv. Medarda, biskupa	15.20 Új.: 18.30 Sl.:	Za Jana Šomana, rodiče Machů, Kůdelovy a dar zdraví pro živou rodinu Za + rodiče Hlavičkovy, jejich rodiče, sourozence, švagry, švagrové, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
9. června : Sobota Sv. Efréma Syrského, jáhna a učitele církve	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Na poděkování Pánu Bohu za 70 let života, za + rodinu Sucháčkovu, Chromíkovu a pomoc Boží pro živou rodinu Na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodíní s prosbou o pomoc do dalších let, za živou a + rodinu
10. června : Neděle 10. neděle v mezidobí	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 8.20 Dr.: 9.45 Új.:	Za Bohuslava Šůstka, + sourozence, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu Za + Josefa Kořenka, rodiče Kořenkovy, Sucháčkovy, živou rodinu, ochranu a pomoc Boží Za + Františka Hlavičku, jeho rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
11. června : Pondělí Sv. Barnabáše, apoštola	17.35 Új.:	Za manžele Annu a Františka Belhovy, rodiče z obou stran, živou a + rodinu
12. června : Úterý Ferie	17.35 Új.: 18.30 Dr.:	Za rodiče Častulíkovy, dceru Bohumilu, vnučku Evu, Marii Častulíkovu, zetě Františka, dvoje stařečky, duše v očištění a Boží požehnání pro živou rodinu Za + Antonína Běloně, bratry, švagra, švagrovou a živou rodinu
13. června : Středa Sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve	17.35 Új.: 18.30 Sl.:	Za + rodiče Chromčákovy, Březinovy, manžele Kostkovy, duše v očištění, živou a + rodinu Za živou a + rodinu Daďovu, Hořákovu a duše v očištění

14. června : Čtvrtek Ferie	17.35 Új.: 18.30 Dr.:	Za Jaroslava Machů, manželku, syna Jaroslava, jejich rodiče a dar zdraví pro živou rodinu Za + rodiče Štěpáníkovy, Trčkovy, manžele Slovákovy a Boží pomoc pro živou rodinu
15. června : Pátek Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA	15.20 Új.: 18.30 Sl.:	Za Antonína Krajču, rodiče Helisovy, dar zdraví pro živou rodinu, za kněze - živé i zemřelé Za + Františka Kolaříka, rodiče z obou stran, vnuka Václava, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
16. června : Sobota Neposkvrněného Srdce Panny Marie	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za + rodiče Čechovy, + Vladimíra Čevelu, jejich + sourozence a živou rodinu Za Jiřího Mikuláška, + rodiče Mikuláškovy, rodinu Lauterbachovu, duše v očištění a Boží požehnání pro živou rodinu
17. června : Neděle 11. neděle v mezidobí	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 8.20 Dr.: 9.45 Új.:	Za + Františka Andryse (výroční mše svatá) Na poděkování za 80 let života, + manžela, jeho rodiče, duše v očištění, živou a + rodinu Za + Josefa a Annu Bodlákovy, syna Josefa a živou rodinu Za farníky (sv. křest)
18. června : Pondělí Ferie	17.35 Új.:	Za + rodiče Machů, dceru Marii, vnuka Zdenka, zetě, Marii Ambrůzovu, stařečky z obou stran a duše v očištění
19. června : Úterý Sv. Jana Nep. Neumanna, biskupa	17.35 Új.: 18.30 Dr.:	Za + rodiče Farníkovy, Karla Machuču a živou rodinu Za Františka Barcůcha, jeho rodiče a duše v očištění
21. června : Čtvrtek Sv. Aloise, řeholníka	17.35 Új.: 18.30 Dr.:	Za + rodiče Čechovy, Jakůbkovy, syna, vnuka, duše v očištění a nemocnou osobu Za + Jana Machuču, rodiče a živou rodinu
22. června : Pátek Sv. Jana Fishera a Tomáše Mora, mučedníků	15.20 Új.: 18.30 Sl.:	Za + rodiče Urubkovy, syna Jindřicha, staříčky a dary Ducha svatého pro živou rodinu Za + rodiče Váňovy, jejich vnuka, rodinu Strnadovu, dar zdraví a požehnání pro živou rodinu
23. června : Sobota Sobotní památka Panny Marie	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za + rodiče a prarodiče Slovákovy, duše v očištění a Boží požehnání pro živou rodinu Za + Aloise Králíka, + manželku, dvě + dcery, syna, tři zetě, + rodinu Kuželovu a duše v očištění
24. června : Neděle Slavnost NAROZENÍ SV. Jana Křtitele	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 8.20 Dr.: 9.45 Új.:	Za Jany a Aloise (s ořerou) Za + rodiče Janošovy, syna, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu Za Marii Častulíkovu, rodiče Pavelkovy a Častulíkovy, Bohumilu Oblúkovu, dceru Evu, Františka Polčáka, duše v očištění a živou rodinu Za + Jana Kozubíka (výroční mše svatá)
25. června: Pondělí Ferie	17.35 Új.:	Za + Jana Barcucha, rodiče z obou stran, Josefa Šafaříka a Boží ochranu pro živou rodinu
26. června : Úterý Ferie	17.35 Új.: 18.30 Dr.:	Za Břetislava Slaměníka, jeho rodiče, rodinu Bulíčkovu a tři dcery Za + rodiče Smolkovy, dvě dcery, tři zetě, + rodiče Obadalovy, dva syny a duše v očištění
27. června : Středa Sv. Cyrila Alexandrijského, biskupa a učitele církve	17.35 Új.: 18.30 Sl.:	Na poděkování za 80 let života, za rodiče Janošovy, šest synů, dceru a snachu Za Miloslava a Marii Váňovy, dceru, + rodiče a ochranu Boží pro živou rodinu
28. června: Čtvrtek Sv. Ireneje, biskupa a muč.	17.35 Új.: 18.30 Dr.:	Za + rodiče Šimákovy, duše v očištění, Boží požehnání, ochranu P. Marie a dary Ducha sv. pro živou rodinu Za Josefa Ovesného, rodiče, sestry a Boží požehnání pro živou rodinu
29. června : Pátek Slavnost	6.30 Új.: 15.20 Új.:	Za školní mládež (konec šk. roku)

SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ	18.30 Dr.:	Za + Františka Tichého, syna, dva zetě, rodiče z obou stran, duše v očistci a živou rodinu
	18.30 Sl.:	Za + rodiče Kořenkovy, bratry, švagry, dar zdraví pro živou rodinu a duše v očistci
30. června : Sobota Výročí posvěcení katedrály	6.30 Új.:	Za + Jana Pavelku, sestry, rodiče, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
	16.00 Lo.:	Za + rodiče Kozubíkovy, Karla Žáčka a Boží ochranu pro živou rodinu

FARNOST HORNÍ LHOTA

1. června : Pátek Sv. Justina, mučedníka První pátek v červnu	17.45	Za Aloise Kuželu, rodiče Kuželovy, Záhorovské, Františka Janíka a duše v očistci
2. června : Sobota Sobotní památka P M	17.45	Za členy živého růžence
3. června : Neděle Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE	6.55 9.30	Za + rodinu Berčíkovu, Tomanovu a celou živou rodinu Za + Josefa Šimoníka, rodiče, duše v očistci, živou a + rodinu
7. června : Čtvrtek Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ	7.00 16.00	Za + Františka a Ludmilu Kozubíkovy, dvoje + rodiče a Boží ochranu pro živou rodinu Za živé a + sedmdesátníky z celé farnosti
9. června : Sobota Sv. Efréma Syrského	17.45	Za + rodiče Remešovy, Maňasovy, duše v očistci a Boží ochranu pro živou rodinu
10. června : Neděle 10. neděle v mezidobí První svaté přijímání	6.55 9.30	Za + Marii Jankovu, její rodiče, stařečky Katauerovy a celou živou rodinu Za děti prvokomunikanty
14. června : Čtvrtek Ferie	16.00	Za + Emilu Žáčkovu, dva manžele, jejich + rodiče, sourozence a dceru Helenu
15. června : Pátek Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA	17.30	Mše sv. a zasvěcení farnosti Srdci Ježíšovu
16. června : Sobota Neposkvřněného Srdce Panny Marie	17.45	Za + Aloise Šenovského, rodiče z obou stran, duše v očistci a Boží ochranu pro živou rodinu
17. června : Neděle 11. neděle v mezidobí	6.55 9.30	Za + Aloise Divoku, rodiče, duše v očistci, Boží požehnání a ochranu pro živou rodinu Za víru, naději a lásku pro živé i + jubilanty z naší farnosti
21. června : Čtvrtek Sv. Aloise, řeholníka	16.00	Za + Josefa Petráše, rodiče, duše v očistci a Boží ochranu pro celou živou rodinu
23. června : Sobota Sobotní památka P M	17.45	Za Jana Bětíka, celou živou a + rodinu
24. června : Neděle Slavnost NAROZENÍ SV. JANA ŘTITELE	6.55 9.30	Za + Marii Vlčkovu, dvoje rodiče a Boží ochranu pro celou rodinu Za farníky (sv. křest)
28. června : Čtvrtek Sv. Ireneje, biskupa a m	16.00	Za + rodiče, sourozence, živou a + rodinu Žáčkovu
29. června : Pátek Slavnost SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ	7.00 17.30	Za Aloise Ovesného, syna Jaroslava, celou živou a + rodinu Za školní mládež
30. června : Sobota Výročí posv. katedrály	17.45	Za Oldřicha Kuželu, bratra, rodiče a celou živou rodinu

OSMISMĚROVKA NA MĚSÍC ČERVEN

N	N	E	T	O	P	Ÿ	R	V	S
D	O	Y	S	Ě	P	U	S	D	O
K	G	S	L	N	Č	Ž	U	D	L
R	O	E	O	K	I	O	I	Ÿ	V
K	R	Z	N	R	L	K	D	L	N
O	I	S	A	B	O	O	K	A	H
B	Y	F	L	B	K	Ž	K	O	Y
R	A	E	R	O	O	Š	E	A	E
A	V	A	R	R	I	B	S	C	N
T	Z	K	M	L	CH	O	R	H	A

Připravila G. Pavelková

Vaše odpovědi i se svým jménem odevzdejte do 20. 6. 2007 do pokladničky v kostele.
Ze správných odpovědí bude vylosován jeden výherce, který obdrží sladkou odměnu.

Správné odpovědi kvízu za květen:

Eliška Zvonková, Barbora Vaňková, Adéla Hlavicová, Ludmila Mikulková, Vojtěch Chupík, Tomáš Martinka, Jana Horčicová, Jan Kořenek, Jakub Kořenek, Veronika Machů, Jaroslav Janoš.

Řešení z měsíce května 2007:

1. - B; 2. - C; 3. - A; 4. - B; 5. - C; 6. - A; 7.- C; 8. - B; 9. - C; 10. - B.

ZPRÁVY A INFORMACE

Slavnost Božího Těla - průvod vesnicí bude v Horní Lhotě ve čtvrtek 7. června 2007 odpoledne po mši svaté, která začíná v 16.00 hodin. V Újezdě bude slavnost Božího Těla v neděli 10. června po velké mši svaté, která začíná v 9.45 hodin. Prosíme rodiče děvčat, aby je vypravili za družičky.

Přihlášky do vyučování náboženství ve školním roce 2007-2008 se budou podávat stejně jako v minulých letech. Rodiče žáků, kteří v září 2007 nastoupí do první třídy podávají přihlášky duchovnímu správci P. Janovi do konce července 2007 v případě, že tito rodiče mají zájem, aby dítě šlo ve třetí třídě k prvnímu svatému přijímání a později přijalo svátost biřmování. Tiskopisy přihlášek budou během měsíce června v sakristii. Pokud tento zájem není, mohou žáci navštěvovat náboženství, když se přihlásí ve škole. Podmínky jsou stejné jako u ostatních nepovinných předmětů. Informace poskytnete třídní učitel.

Dary pro kostely. V újezdské farnosti darovali v měsíci květnu 2007 na potřeby kostela: Šedesátníci z Vysokého Pole 800,-- Hasiči z Drnovic 1500,-- Sedmdesátníci z Vysokého Pole 1.300,-- Účastníci pouti včelařů na Svatém Hostýně 1.700,-- Padesátníci z Újezda 500,-- Kč.

Ve farnosti Horní Lhota darovali hasiči 1.500,-- a spolek singularistů 5.000,-- Kč. Všem dárcům upřímně Pán Bůh zaplať.

Týdenní pobyt pro osamělé matky s dětmi

Program: Setkání je rozdělené do dvou částí: naučné a rekreační. Dopolední část zahrnuje přednášky dětského psychologa, psychiatra, kněze a předpokládá se na ní účast přihlášených maminek. V průběhu přednášek je zajištěn program pro děti. Během dne je i možnost k osobním rozhovorům s přítomnými odborníky nebo knězem, který je přítomen po celou dobu setkání. Každý den je možnost zúčastnit se mše svaté a společných modliteb.

Místo pobytu: Arcibiskupské gymnázium Kroměříž

Termín: 21. až 28. července 2007

Ceny: Dospělí a děti od 15 let – 2 250 Kč

Děti od 3 do 15 let – 1 850 Kč

Pokud máte o pobyt zájem, napište si o bližší informace a přihlášku na adresu Centra pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 771 01 Olomouc, tel.: 587425250-3

SKUPINY ÚKLIDU

V kostelech újezdské farnosti
v měsíci červnu 2007:

Datum:	Újezd :	Drnovice :	Slopné :
2.6.:	rodiče	11.	13.
9.6.:	7.	1.	14.
16.6.:	8.	2.	15.
23.6.:	9.	3.	16.
30.6.:	10	4.	1

ŽIVOT FARNOSTÍ (www.rkf-ujezd.info, www.rkf-hornilhota.info) Měsíčník farností.
Vydává: Římskokatolický farní úřad pro potřebu svých farníků v Újezdě a v Horní Lhotě.

Adresa redakce:

Římskokatolická farnost 763 25 Újezd u Val Klobouk č. 5,
tel.: 577350293; 603154041; fax 577310599;
e-mail: rkf.ujezd@volny.cz nebo: rkf.hornilhota@volny.cz.

Členové redakční rady Újezd:

Marcela Machů, Mgr. Gabriela Pavelková, Mgr. Vladimír Měřínský, RNDr. Dagmar Kořenková, Ing. Vladimír Kořenek, Mgr. Tomáš Just a Pavel Heinz.

Členové redakční rady Horní Lhota:

Mgr. Eva Řeháková, Miroslav Malota a Mgr. Václav Ulrich.

Uzávěrka vždy 20. dne předcházejícího měsíce. Příspěvky dávejte do pokladničky v kterémkoliv z našich kostelů. Pro farníky zdarma.